

Arrest

nr. 145 786 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de stad X, vertegenwoordigd door de burgemeester
2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 januari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 maart 2012 met referthenummer X

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij, van advocaat E. ANTHONI, die *loco* advocaat M. DAL verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 5 augustus 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, als bloedverwant in opgaande lijn van haar Belgisch meerderjarig kind.

1.2 Op 5 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve stelt de Raad de eerste verwerende partij, met name de stad Antwerpen, buiten de zaak, daar uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat slechts de tweede verwerende partij, met name de Belgische staat, de auteur is van de bestreden beslissing.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast, daar waar het gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden het volgende gesteld:

“De verzoekende partij heeft geen belang bij huidig beroep: de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf levert de verzoekende partij geen nut op. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, dient erop gewezen te worden dat de verwerende partij de nieuwe artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 zoals gewijzigd door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (BS 12 september 2011), moet toepassen. Deze nieuwe artikelen voorzien niet in de mogelijkheid om een recht op verblijf toe te kennen aan de verzoekende partij als ascendent van een meerderjarige Belg. Het declaratoir karakter van het recht op verblijf doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat, daar het een recht dat afgeschaft werd niet kan doen herleven (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, overwegingen B.66.1-B.67).

Waar de verzoekende partij stelt dat zij haar aanvraag voor de wetswijziging heeft ingediend, meer bepaald in 2009, en dat de trage behandeling van deze aanvraag door de stad Antwerpen leidde tot het verlies van haar recht op gezinshereniging, kan zij niet worden gevolgd. Het bij het verzoekschrift toegevoegde schrijven van de stad Antwerpen toont niet aan dat de verzoekende partij haar “aanvraag” van 10 september 2009 vervulde en daadwerkelijk indiende. Uit het administratief dossier, met name op basis van de in het internationaal paspoort van de verzoekende partij aangebrachte stempels, blijkt bovendien dat zij via de luchthaven van Frankfurt op 28 december 2009 de Schengenzone verlaten heeft en zij in Venezuela verbleef tot 12 juli 2011. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat een andere aanvraag dan die van 9 augustus 2011 (bijlage 19ter) werd ingediend. Ook blijkens de bestreden beslissing dateert de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 9 augustus 2011. Voorts wijst de Raad erop dat in het arrest van 26 september 2013 het Grondwettelijk Hof aangaf dat indien de wetgever een beleidswijziging noodzakelijk acht, hij vermogt te oordelen dat die onmiddellijk ingaat en hij in beginsel niet ertoe gehouden is in een overgangsregeling te voorzien. Uit de totstandkoming van de wet van 8 juli 2011 blijkt dat de wetgever immigratie via gezinshereniging heeft willen beperken om de migratiedruk te beheersen en misbruiken heeft willen ontmoedigen. Het Hof stelt dat vreemdelingen die een toelating tot verblijf willen verkrijgen, ermee rekening dienen te houden dat de immigratiewetgeving van een Staat om redenen van algemeen belang kan worden gewijzigd. In die context is de onmiddellijke inwerkingtreding van de wet niet zonder redelijke verantwoording.

Bijgevolg heeft de verzoekende partij geen belang bij de middelen die betrekking hebben op het recht op verblijf van meer dan drie maanden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, overwegingen B.66.1-B.67)."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 9 maart 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 16 april 2015, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 19 februari 2015 opgenomen grond, kondigt zij aan dat zij in de zaken 12 (gekend onder rolnummer 95 099) en 16 (gekend onder rolnummer 93 161) zal pleiten over de retroactiviteit van de wet, maar dat zij in deze zaak verwijst naar haar verzoekschrift.

De tweede verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking van de Raad.

3.2 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting slechts verwijst naar haar verzoekschrift. Hiermee brengt zij geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden reeds in de beschikking van 19 februari 2015 werd aangegeven.

Met verwijzing naar de beschikking van 19 februari 2015 is het beroep, voor zover het gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, dan ook onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In de beschikking van 19 februari 2015, genomen overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet, wordt ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten het volgende gesteld:

"In de mate dat de door de verzoekende partij opgeworpen schending van het artikel 20 van het VWEU, waarbij zij verwijst naar het arrest Ruiz Zambrano van 8 maart 2011, dient begrepen te worden als gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting die zij geenszins toespitst op haar concrete situatie. Door louter te stellen dat haar schoondochter en zoon zich gedwongen zullen zien naar Marokko te verhuizen, indien de verzoekende partij gedwongen zou worden het Rijk te verlaten, maakt zij een schending van voormeld artikel 20 niet aannemelijk. Hetzelfde geldt voor haar loutere bewering dat haar Franse schoondochter instaat voor haar verzorging, dat zij van deze schoondochter ten laste is en dat de verwijdering van de verzoekende partij uit het Rijk zou betekenen dat de schoondochter haar rechten als Unieburger niet ten volle zal kunnen uitoefenen. In dit kader benadrukt de Raad nogmaals dat zelfs niet is aangetoond dat de verzoekende partij een Franse schoondochter zou hebben.

Het tegen het bevel om het grondgebied te verlaten gerichte middel komt ongegrond voor."

Ter terechtzitting van 16 april 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 19 februari 2015 opgenomen grond, voert zij het in punt 3.1 weergegeven betoog.

De tweede verwerende partij voert het in punt 3.1 weergegeven betoog.

4.2 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting slechts verwijst naar haar verzoekschrift. Hiermee brengt zij geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten reeds in de beschikking van 19 februari 2015 werd aangegeven.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 19 februari 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het tegen het bevel om het grondgebied te verlaten gerichte middel ongegrond is.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE